

Сон

Микола Костомаров

“Який вогонь — гадав я, що погас він У холод і задуху,—
Палає і ятриться в оновленій душі” (Петрарка)

Як сонні привиди на час появились,
За час утекли,
Так прежні роки, літа молодії,
Давно вже пойшли!
І згадки не стало, і пам'ять пропала
Об вас уво мні.
Чого ж ви прочнулись, чого ж ви явились
У п'ять уво сні?
Я спав, і був во сні у тій країні,
Де, молодий, безпечне я гуляв...
І бачив я: із церкви домовину
Несли і піп у чорному співав.
І я дививсь, і щось мене давило!..
І став дрижать, і став людей питать...
Її, її в могилу хоронили
І от уже приймались опускать!..
Я одвернувсь... я усміхнувся гірко...
Із радістю пекельною глядів
На чорную одежу чоловіка...
Ох, тяжко я, хоч і во сні, грішив!

От вранці... ще досхідною порою
Прийшла поплакать череда моя.
І знов приплівсь до церківки старої,
Весь трусячись, мов той убійник, я.
Дивлюсь: провалля, там долина мріла,
В її щось чорніє... Ох! Чи не труна?
Розгладівсь: ні, свіженькая могила!
Там, там, покійниця, лежить вона!
І явори ростуть там молодії,
І, одвернувши голови свої,
Повісили назад верхи густії,

Жалкуються поглянуть на неї.

Я прокинувся: сон проклятий
Мені знову нагадав
Те, що ввік не споминати
Я давно вже клятьбу дав.

Став я розпитувать, як вона має.
Кажуть, щасливо в сім'ї проживає;
Ладно кохається з мужем своїм;
Діти малії пестує із ним.
Тяжко, ох, тяжко на серці мені!
Лучче побачить тебе у труні,
Ніж бачить, як ти повагом сконаєш,
Серцем черствієш, душею вмираєш...
І слухать, як муж твій, корявий, старий,
В'ялить поцілунками губки твої!